

בארץ ישראל ובארצות הקדם.

יחיאל מיכל פינס (ויל).

בשנת ר' אדר ב' מת ביפו הסופר ר' יחיאל מיכל פינס. כמצי"ש נעשתה לו הלוייה נהררה והובילוהו ירושליבה אל-הר הזיתים. כירושלים הביאוהו לקבורה ביום הראשון. משכילי ירושלים ורבניה הספידו אותו בהלכה. בהלוייה הגדולה השתתפו הרבה אכרים סגדרה, אותה המושבה שיסר המנוח.

ירושקים. אנורת ההתעמלות, סככ" פרסמה הודעה ע"ד נשף המסכות, שהתכוננה לערוך בפורים. והנה נתעוררו הרבנים ויצאו במודעה גרולה מלאה חרפות וזלזולים נגד ה"מפכיים" והנשף שלים ואסרו על הקהל הירושלמי לבקר את החגיגה הזאת, שהיא "תועבה גלויה". . . נשף-המסכות יצא, כמובן, לזרות האסור-רכתא, לפועל; רוב המסכות היו בעלות תוכן של בקורת על-סיינו; ביניהן היתה גם מסכת ה"חרם". בפרס הראשון וכה מילפום תיסני אחד, הסתהלק עם ספר "הוהרד" כידו, שתארו אמן צעיר בן ט"ז יעקבלכסקי מרוסיה. בין המסכות היותר מענינות היו: "החיים כמוסד ציוני אחב"; "איש המפריים"; והיה כאחרית הימים, "הארץ יובולה"; "הדר הירצל"; "האידיאה המרחפת באויר-כדמות מלאך"; העתון "האגור" ועוד.

כמוצ"ש ז' אדר-ש' היתה אספה כללית לאגודת ההתעמלות, "מכבי", שהשתתפו בה יותר ממאה חברים. נתקבלו ההחלטות: (א) לערוך לעתים טיולים בארץ וליסר למטרה זו פונד מיוחד למיולים. (ב) להביע מחאה נגד התיחסותו הארשית של הקהל הירושלמי אל המיסיון. (ג) לקרוא לאספה את באי-כח החברות והמוסדות השונים הפועלים בירושלים על מנת לרונ על שארות אהדות הנוגעות למלחמה במיסיון. (ד) בדבר ה"חרם" נגד נשף המסכות לפורים, שנתפרסם מטעם הרבנים והבר"צ ברחובות ירושלים, מביעה האספה את דעתה: כיצים לב אל תוכן ה"חרמות" מסוג זה, שמקורם אך ורק בהתנגדות לכל רעיון רענן ומעשה רצוי לתחית עמנו בארצו — אין האגודה מתחשבת עם "כתב-פלסטר" זה ומסיפה ללבת הלאה בדרכה שהחיתה לה, וממשיכה את עבודתה מבלי פנות ימין ושמאל. . . לסוף נכרתה קומיסיה כת" המשה חברים לשם אספת חוקר ע"ב הפועלים העובדים במיסיון ולבקשת אמצעים להלחם במיסיון.

— העשירי המפורסם טיין מכלולן בקר עתה את אי וכהיותו פה נדב המשה עשר אלפים מרקות בשביל בנין אולם מיוחד לתעמלות ע"י בית-הספר של "עודה".
— בא הנה הפחה החדש ונפגש נכבוד מאת באי-כח הרשות, העדות והדתות.

השחרית נכנסת אל הרובע השני ומצפה בתקוה ואמון קדימה. החבורה הקטנה של עובדים, אשר לקחה על עצמה את העבודה תעשה גם להבא את שלה, ותשתדל לשפר ולהרחיב את העתון ולהמשיך את הצאתו עד ימי הועידה בוינא בספטמבר זה. ע"מ למסור את המפעל הפרטי הזה לידי ההתדרות של צעירים, אשר במח-מוסד-אז, אבל פחנו-אני מעט ולא יספיק למפעל של רבים; למען להגדילו ולהאדירו צריכים אנחנו, קוראינו וסופרינו, לעבוד שלובי-זרוע. בה במדה שהחמר, אשר תמציאנו לו, יהיה יותר רענן, חי וצעיר, תהיה גם צורתו יותר שלמה והשפעתו יותר מקפת, ובכך דעו לכם חברים את אשר עליכם לעשות:

כל סופר צעיר בעל כשרון, שמלה חיה, ערה וחדשה מרפרפת על גבי שפתיו יבא ויגידה מעל הבמה מבלי אשר יחכה להזמנות רשמיות. בכל מקום שיש חיים תנועה ותסיסה בין צעירינו, הן צריכות להתגלות ולהתבלטבע תוננו. מכאן ואילך אנחנו מרחיבים את החלק האינפורמציוני שלנו ומקציבים מקום חשוב למכתבים מחיי הצעירים למקומותיהם.

וענה זאת יבנו חברינו, כי יסור עתון כזה קובע בשבילם חיבות מיוחדות; הם צריכים לעזור לנו המעטים לבצר את המפעל המשותף לכולנו ע"י רבוי החותמים והמכירה הכודרת. כל קורא לא רק שהוא נעשה שותף לעבודתנו ותנועתנו גיוצא מתוך המעגל הצר, אשר נתכנס אליו, אלא גם על-ידי כסף החתימה הוא מבצר את עמדתנו ונותן לעתון את היכולת להתקיים. מפעל של צעירי העם, הבאים לכבוש את העתיד, אינו צריך להתכלכל מנדבות הבאות מן החוץ, בכחות עצמנו צריכים אנחנו להמציא הון יסודי קטן לעתוננו - וההון הזה ימצא ע"י הכנסת כספים מרובל ומעלה אל הקופה היסודית של העתון. קופת הדפוס, שנוסדה למטרה זו, ושכל הסכומים אשר יכנסו אליה יתאשרו ע"י שוכרות מיוחדים ויתפרסמו בעתין.

כל החותמים לרובע הראשון מתבקשים לחדש את חתימתם ולהשפיע בנידון זה על חבריהם. כל חותם יהיה לסוכן, ימצא כל חותם עוד חתימה אחת מלבד זו שלו וזה יספיק לבסוסו של עתוננו. ביחוד נעשה מעט מאד בשביל השחרית כערים, הגדולות האלו שברוסיה ובפולין: פטרבורג, קיוב, חרקוב, ורשא, לודז, ברדיטשוב, יקטרינוסלב, זולמבה, מינסק, מוהילב הפלך, ויטבסק, חרסון, ניקוליוב, גרהנה, זיסומיר, קרקוי, למברג ואחרות - ובשביל למצא לקוי זה, חובת מוטלת על כל מי שיש לו קשר עם ערים אלו למחר ולגשת אל העבודה.

בכרכת חברים ובקריאה לעבודה

המערכת והקנטרה של שחרית.

